Dedicație

Pentru sufletele care au învățat să găsească liniștea chiar și acolo unde lumea se destramă. Pentru cele care au cunoscut întunericul, l-au simțit cum le înconjoară inima și, în loc să fugă de el, au învățat să-l poarte cu demnitate.

Pentru voi, cele care ați iubit în tăcere, ați plâns fără martori și ați continuat să mergeți înainte chiar și atunci când nimeni nu mai credea că puteți.

Pentru cele care știu că fragilitatea nu înseamnă slăbiciune și că uneori, cele mai puternice femei sunt cele care au fost frânte și au ales totuși să se ridice.

Această carte este pentru voi.

Pentru cele care știți că într-un imperiu construit pe frică, cea mai periculoasă armă nu este glonțul, nici sabia, nici puterea unui rege.

Este femeia care îi întâlnește privirea fără să clipească.

Femeia care tremură, dar nu se pleacă.

Femeia care iubește, chiar dacă iubirea o poate distruge.

Femeia care, după ce a pierdut totul, descoperă că încă îi mai rămâne un lucru: **pe ea însăși.**

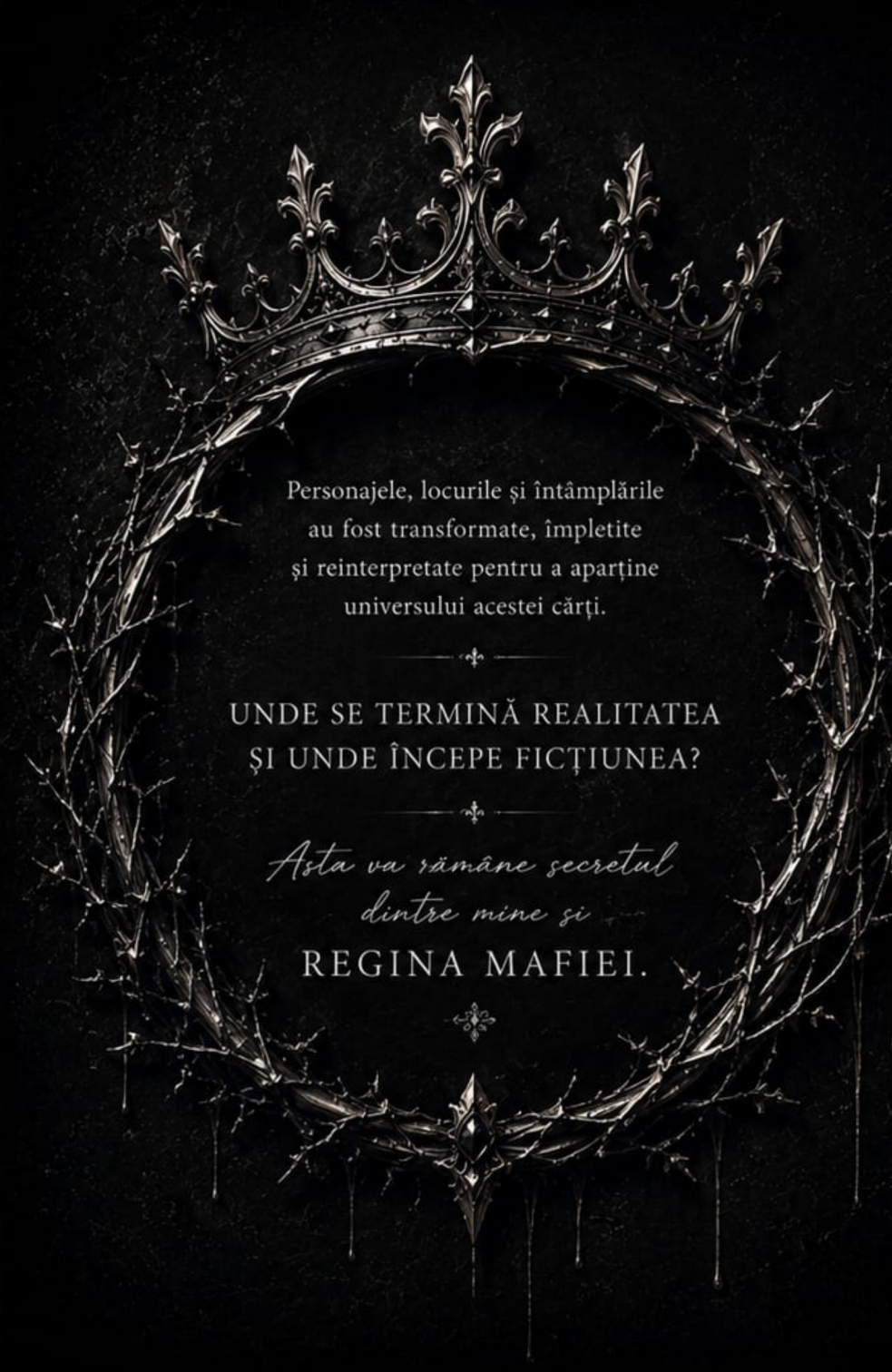

INSPIRATĂ DIN REALITATE

ACEASTĂ POVESTE ESTE INSPIRATĂ DIN REALITATE.

Este ficțiune,
dar nu tot ceea ce a făcut-o
să existe s-a născut
din imaginație.

Printre aceste pagini se ascund
fragmente de realitate,
emoții trăite, răni adevărate
și bucăți din povești
care au existat înainte
de a deveni cuvinte.

Personajele, locurile și întâmplările
au fost transformate, împletite
și reinterpretate pentru a aparține
universului acestei cărți.

UNDE SE TERMINĂ REALITATEA
ȘI UNDE ÎNCEPE FICȚIUNEA?

Asta va rămâne secretul
dintre mine și
REGINA MAFIEI.

AVERTISMENT – 18+

Această carte este destinată unui public matur și pătrunde într-o lume în care iubirea, puterea și pericolul se întâlnesc adesea în același loc.

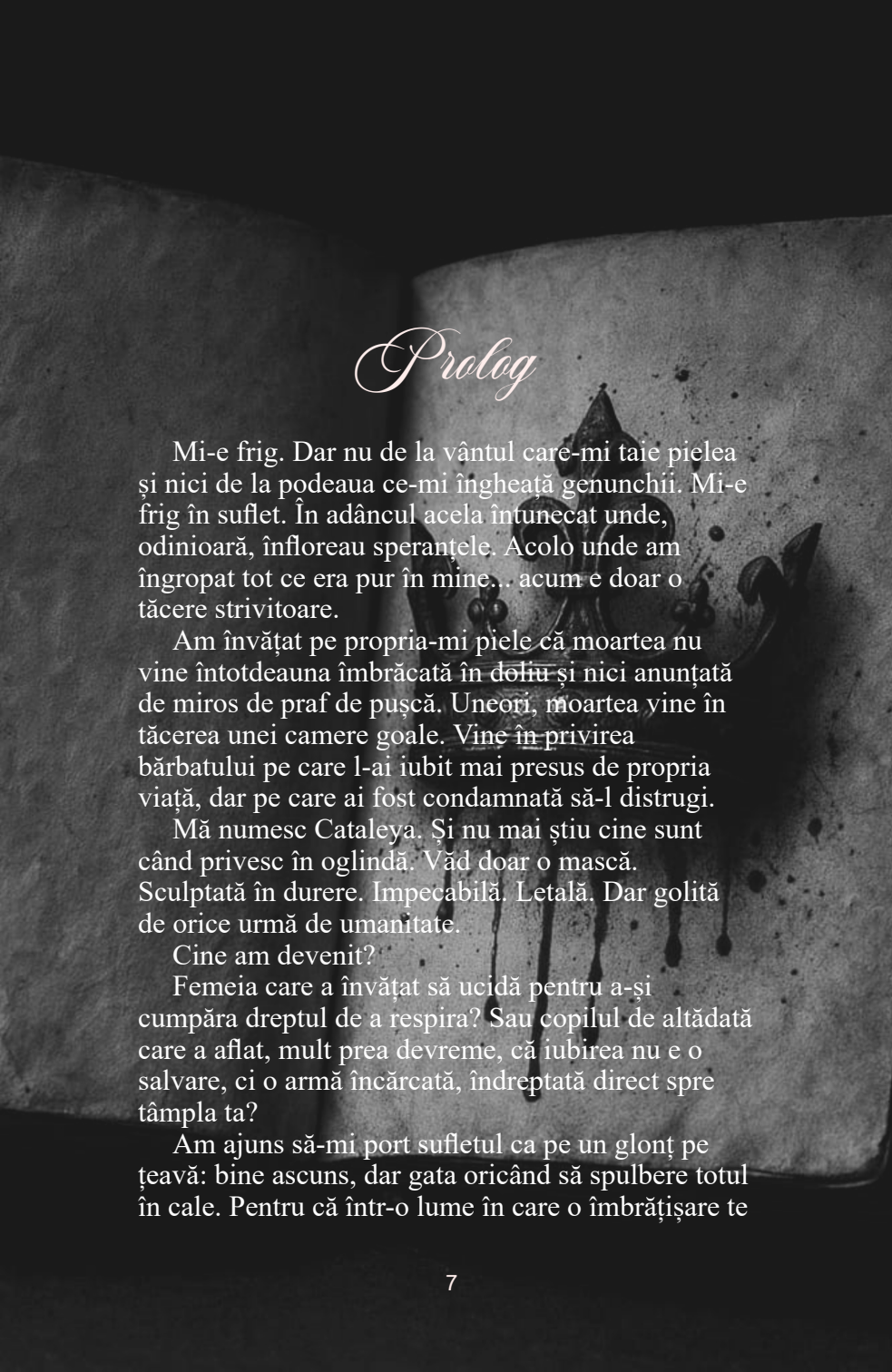
Povestea conține scene explicite de violență, lupte, arme, sânge, răpire, captivitate, tortură și moarte, precum și referiri la crimă organizată.

Sunt prezente, de asemenea, limbaj vulgar, scene cu caracter sexual, relații și comportamente toxice, posesivitate, obsesie, manipulare, trădare, traume, pierdere și suferință emoțională.

Aceste elemente aparțin exclusiv universului ficțional și nu reprezintă încurajarea sau romantizarea violenței, abuzului ori a comportamentelor ilegale.

CITIȚI RESPONSABIL
și țineți cont de propriile limite și sensibilități.

UNELE POVEȘTI TE POARTĂ SPRE LUMINĂ.
ACEASTA TE VA CONDUCE
MAI ÎNTÂI PRIN ÎNTUNERIC.

Prolog

Mi-e frig. Dar nu de la vântul care-mi taie pielea și nici de la podeaua ce-mi îngheață genunchii. Mi-e frig în suflet. În adâncul acela întunecat unde, odinioară, înfloreau speranțele. Acolo unde am îngropat tot ce era pur în mine... acum e doar o tăcere strivitoare.

Am învățat pe propria-mi piele că moartea nu vine întotdeauna îmbrăcată în doliu și nici anunțată de miros de praf de pușcă. Uneori, moartea vine în tăcerea unei camere goale. Vine în privirea bărbatului pe care l-ai iubit mai presus de propria viață, dar pe care ai fost condamnată să-l distrugi.

Mă numesc Cataleya. Și nu mai știu cine sunt când privesc în oglindă. Văd doar o mască. Sculptată în durere. Impecabilă. Letală. Dar golită de orice urmă de umanitate.

Cine am devenit?

Femeia care a învățat să ucidă pentru a-și cumpăra dreptul de a respira? Sau copilul de altădată care a aflat, mult prea devreme, că iubirea nu e o salvare, ci o armă încărcată, îndreptată direct spre tâmpla ta?

Am ajuns să-mi port sufletul ca pe un glonț pe țeavă: bine ascuns, dar gata oricând să spulbere totul în cale. Pentru că într-o lume în care o îmbrățișare te

poate ucide mai repede decât un foc de armă, am ales să nu mai fiu o victimă. Am ales să devin executantul.

Maximilian Santori...

Numele lui îmi arde buzele ca fierul încins, chiar și acum, când ruinele lumii noastre se prăbușesc peste mine. A fost lumina mea. Refugiul. Singura mea salvare din iad. Și totuși, în noaptea în care l-am pierdut, am înțeles un adevăr brutal: nicio misiune, nicio datorie și niciun ordin nu-ți pot spăla păcatul de a-ți fi trădat propria inimă.

N-am fugit niciodată. Nici de gloanțe, nici de fantomele trecutului și nici de moarte. Dar în noaptea asta... fug de mine însămi.

Iar dacă aceste cuvinte ajung la tine, înseamnă că povestea mea nu s-a stins în umbre. Înseamnă că încă mai crezi că din cea mai adâncă cenușă poate izbucni o flacără care să pârjolească totul în jur.

Pășește cu grijă, tocmai ai intrat în iadul meu.

Capitolul 1

Cataleya

„Îți mulțumesc că ai existat în viața mea.
Fără tine, nu aș fi știut cât sunt de puternică...”

Țip. Țip până îmi simt plămânii rupându-se în mii de bucăți. Tot nu este suficient. Nici măcar ecoul nu mă mai ascultă. Se pierde, anihilat de întunericul dens și umed al parcului de la marginea orașului.

De câteva nopți sunt prizoniera acestui coșmar. Orașul ăsta, care altădată îmi părea un teren de joc, s-a transformat în coșmarul sufletului meu. Aici, pe pământul jilav, îmbibat de frigul nopții și străpuns de umbre rătăcite, nu mai există nimic în afară de mine și a suferinței care mă devorează de vie.

E o durere mută, dar grea ca o lespede de mormânt prăbușită direct pe pieptul meu. Sentimentul acesta îmi sfărâmă coastele una câte una. Mă macină lent, metodic, ca un prădător înfometat ce își savurează prada fără nicio grabă. Ruptură cu ruptură, sunt convinsă că nu mi-a mai rămas nicio cale de scăpare din propria-mi ființă.

Fiecare respirație mă arde pe dinăuntru. Întunericul din jur nu mai este doar o absență luminii, ci o prezență apăsătoare, care se strecoară sub piele și îmi strânge pieptul până când... chiar și amintirea celei care am fost devine o insultă.

Realizez că am pierdut noțiunea timpului.

Prin minte mi se derulează frânturi din acel coșmar și nu mai reușesc să-mi dau seama dacă au trecut câteva zile de când lumea mea s-a prăbușit definitiv sau poate doar câteva ore de când încrederea mi-a fost spulberată de mâinile celui pe care îl credeam protecția mea.

El și prietenul lui... două creaturi lipsite de conștiință care au transformat un colț retras al bazei sportive într-un iad personal. Din clipa aceea, tot ceea ce eram s-a oprit. Visele, viitorul, inocența... toate s-au risipit ca fumul unei țigări purtat de vânt.

Ce ironie sinistră: anii de liceu în care am făcut totul ca la carte, integritatea pe care mi-am construit-o prin disciplină și baschetul, sportul care îmi dădea o forță absolută... toate s-au spulberat în câteva secunde.

Destinul nu este doar o mizerie. Este un călău metodic, care își alege victimele cu o cruzime diabolică.

Stau prăbușită pe o bancă mâncată de vreme, strângând în mână gâtul unei sticle de vodcă aproape goală. Degetele îmi tremură, corpul îmi cere încă o gură. Senzația seamănă cu un sevraj acut după amorțeală. Nu vreau să uit, nu vreau să iert. Vreau doar ceva care să-mi înghețe întreaga ființă, măcar pentru câteva clipe.

Plâng, urlu, mă zvârcolesc între dorința brutală de a dispărea și imposibilitatea de a mă lăsa înfrântă. Aici este blestemul meu: trupul refuză să cedeze.

Toate orele nesfârșite de antrenament, toată forța pe care mi-am construit-o picătură cu picătură, sunt acum propria mea închisoare.

Nu pot să leșin.

Nu pot să cad în inconștiență.

Nu pot să fug de mine însămi.

Fiecare gând este precum o lamă ascuțită înfiptă în carne:

Mama... femeia care și-a dat sângele ca să mă vadă la liceul ăsta de elită din Milwaukee, printre cei mai buni.

Tata... care își proiectase toată mândria în mine.

Și *Dumnezeu...* Divinitatea pe care am strigat-o în nopțile astea și care mi-a răspuns cu o tăcere glacială, asemenea unei sentințe.

Îmi las capul pe spate, înfruntând cerul întunecat, trag un fum adânc din țigară și simt cum nicotina și alcoolul îmi ard plămânii. Foarte bine. Să ardă totul înăuntru, dacă tot mi-a fost spulberată demnitatea.

O mișcare bruscă mă face să împietresc.

O siluetă se desprinde din umbra băncii din față. Cu un minut în urmă, nu era nimeni acolo. Sunt sigură. Pășește lent, măsurat, cu o precizie calculată care îmi activează instantaneu toate instinctele și îmi semnalează pericolul. Se oprește la câțiva pași de banca pe care stau, își scoate o țigară și o rotește între degete. Vocea care străpunge liniștea este joasă, încărcată de o autoritate care îmi îngheață sângele în vene:

— Ai un foc, domnișoară?

Nu-l privesc. Îmi mențin ochii ațintiți în gol și scuip cuvintele cu un dispreț veninos:

— Sper că nu e o încercare ieftină de abordare. În momentul ăsta, pot face ca această conversație să fie ultima pentru tine.

Străinul nu tresare și îmi răspunde cu un calm exasperant:

— Ar fi fost o abordare dacă aveai cu zece ani mai mult. Ai putea să-mi fii fiică, dragă.

— Nu-mi spune tu mie cum stau lucrurile! izbucnesc aproape urlând, întinzându-i bricheta printr-o mișcare bruscă.

Regret instantaneu izbucnirea. El nu este sursa furiei mele, dar este singura țintă pe care o am la îndemână.

— Atunci pot să mă apropii? întreabă el, fără să-și mute privirea de la mine. Nu o să-mi pulverizezi *spray*-ul ăla cu substanță iritantă în ochi? Și așa am avut o zi lungă.

Rămân blocată. De unde dracului știe? *Spray*-ul este adânc îngropat în buzunarul hanoracului. Doar două persoane știau de el: Sarah, prietena mea, și Aris, demonul care m-a distrus.

— N-am mai avut ocazia să-l folosesc, îi răspund, întorcându-i privirea și fixându-l pentru prima dată. Dar dacă mă simt amenințată, acesta este o opțiune mult prea blândă. Prefer sângele și zgomotul oaselor rupte.

— Știu, rostește el rece. Tocmai de asta sunt aici, la ora asta mizerabilă din noapte, în loc să-mi văd de treabă.

— Îți aprinzi țigara sau doar îmi consumi aerul? vărs eu, foindu-mă nervoasă pe bancă. De unde crezi că mă cunoști? Mă confunzi.

— Pot să iau loc? întreabă el, arătând spre capătul băncii. Crede-mă, Cataleya... dacă intenționam să-ți fac rău, aș fi făcut-o în ultimele două ore, când erai prăbușită la pământ din cauza alcoolului. Sau oriunde altundeva.

Își dă ușor sacoul într-o parte, iar lumina palidă a felinarului îi dezvăluie echipamentul. Un cuțit este prins de curea, iar un ham din piele îi înconjoară pieptul, susținând două pistoale argintii. Metalul lor lucește rece și periculos.

Creierul îmi zbiară să mă ridic și să fug, dar corpul refuză să mă asculte. Până la urmă... nu asta căutam? Nu voiam să mor? Poate că omul ăsta este soluția. Un glonț scurt, curat, fără regrete. Rezolvarea tuturor problemelor mele.

— Ce vrei de la mine? rostesc nervoasă, apoi îl măsor din cap până în picioare. De când mă urmărești? Sper că nu ești vreun tată răzbunător al vreunuia dintre puștii pe care i-am trimis la spital. Fiecare a încasat exact cât a meritat. Nu suficient, dacă mă întrebi pe mine! Cei doi meritau mult mai mult.

În voce mi se simte disprețul și o urmă de furie pe care nu mă obosesc să o ascund.

— Nu sunt tatăl nimănui, draga mea. Sunt doar vecinul unui polițist pe care l-ai lăsat lat acum câteva luni. Deși bănuiesc că nici măcar nu știai ce meserie are.

Îmi încleștez maxilarul și îl privesc fără să clipesc. Cuvintele lui îmi răsună în minte, nu reușesc să le găsesc sensul. Un polițist? Eu nu am atacat niciun polițist. Cel puțin, nu-mi amintesc să fi făcut asta.

— Ce...?

Vocea îmi iese mai slabă decât mi-aș fi dorit, iar el își înclină ușor capul, studiindu-mă cu o răbdare care mă neliniștește.

— Nu-ți amintești, nu-i așa?

Simt cum un fior rece îmi alunecă pe șira spinării. Împietresc, incapabilă să mai scot vreun cuvânt. Îmi forțez mintea să caute prin amintiri, să scoată la

suprafață imaginea acelei nopți, totul pare învăluit într-o ceață densă. Poate ceva la el îmi va declanșa memoria. Îl studiez cu atenție.

Are în jur de cincizeci de ani, însă fizicul lui pare să sfideze timpul. Este genul de bărbat a cărui prezență te face să-l observi fără să vrei. Trupul îi este sculptat parcă în granit, cu umeri lați și brațe puternice care întind materialul cămășii croite impecabil. Nu există nimic neglijent în înfățișarea lui; fiecare detaliu pare ales cu grijă, de la hainele perfect așezate până la părul grizonat, pieptănat cu o precizie aproape obsesivă. Însă ochii lui sunt cei care mă fac să-mi țin respirația. Culoarea lor. Un negru abisal, adânc și rece, nu trădează nici cea mai mică urmă de emoție. Mă privesc cu o liniște tulburătoare, de parcă ar putea să-mi citească fiecare gând. Are aerul unui prădător care nu trebuie să ridice vocea pentru a-și face simțită autoritatea.

Este suficient să stea acolo, în fața mea, și am senzația că întregul parc îi aparține.

— Despre ce dracului vorbești? întreb printre dinți. Nu am pus la pământ niciun polițist.

Îmi simt stomacul strângându-se, iar pentru o clipă îmi pierd șirul gândurilor. Cuvintele lui îmi răsună în minte, însă nu reușesc să leg nimic de ele. Îl privesc neîncrezătoare, așteptând ca el să explice ce naiba încearcă să insinueze.

— Septembrie, rostește el pe un ton egal, sprijinindu-și brațul pe spătarul băncii. Ora unu și douăzeci noaptea. M-au trezit urletele de pe stradă. Am ieșit la fereastră și te-am văzut. Tu, fostul tău prieten și încă un puști. În fața voastră, doi bărbați încercau să imobilizeze o fată mult prea beată ca să riposteze.

Trag adânc aer în plămâni, însă imaginile acelei nopți încep să-mi inunde mintea, una după alta. Amintirea revine cu o forță brutală, smulgând din întunericul memoriei fiecare detaliu pe care am încercat cu disperare să-l uit.

— Am vrut să intervin, continuă el, fixându-mă cu privirea. Dar fraza ta m-a țintuit pe loc. *„Nu, Aris, de data asta nu! Știi bine că pot să mă ocup de mizeriile astea două fără să obosesc. Ceea ce văd mi-a scârbit sufletul. Nicio fată nu merită așa ceva. O să-i fac să regrete că s-au născut!”* Tonul tău... determinarea brută din vocea ta au fost ieșite din comun. Iar ce a urmat a fost o execuție spectaculoasă.

Vorbește de parcă ar recita dintr-un raport oficial. Fiecare cuvânt al lui îmi trezește câte o imagine pe care am încercat să o îngrop în cele mai adânci colțuri ale minții. *Balul bobocilor.* Inima îmi tresare, iar pentru o clipă parcă nu mai sunt în parc.

Sunt din nou acolo, pe străzile pustii ale cartierului rezidențial. Tocmai plecasem din club și ne întorceam spre casă. Prima dată am auzit râsetele acelea scârboase de după blocuri, apoi am văzut-o: O fată prăbușită, incapabilă să se apere. Și, mai ales, privirea ei. Privirea aceea speriată, pierdută, care încă îmi bântuie memoria.

Aris și amicul lui râdeau, spunând să ne vedem de drum, că „băieții își fac de cap”, de parcă totul era perfect normal. În secunda când am înțeles ce avea să se întâmple, mi-am pierdut cumpătul. Unul dintre tipi o ținea imobilizată și celălalt o dezbrăca de la brâu în jos. Pregătit să o distrugă.

Furia a pus stăpânire pe mine și nu am mai gândit. Am lovit instinctiv. Primul *kicker* l-a prins pe cel de deasupra direct în tâmplă, iar el s-a prăbușit ca un sac de cartofi. Cea de-a doua lovitură l-a izbit pe celălalt

în piept. Am continuat să-i lovesc cu o furie oarbă, fără milă, până când Aris m-a smuls cu forța de pe ei. Bărbații aceia nu erau niște puști. Erau adulți în toată firea. Cum puteau face asta? Încerc să mă desprind de această amintire și îmi scutur ușor capul.

— Da... îmi amintesc, spun rece. Dar nu purtau uniformă. N-aveam de unde să știu că sunt copoi

— Aici e greșeala ta, Cataleya. Prietenii tăi știau exact cine sunt. Mizeriile alea două, pe care tu îi numești prieteni, erau vizitatori frecvenți ai secției locale.

Un val de aer rece îmi străpunge coloana. Totul începe să se lege într-un mod grotesc.

— Cei doi... scenariul de acum câteva nopți...

— Da, Cataleya, îmi taie el vorba. A fost o răzbunare calculată. O lecție pe care ți-au dat-o pentru că ai îndrăznit să le strici distracția. Și crede-mă, e doar prima parte.

Tensiunea din mine explodează. Mă ridic brusc în picioare, urlu și izbesc sticla de vodcă de caldarâm. Aceasta se sparge în mii de cioburi.

— Cum dracului știi toate astea?! De unde îmi cunoști viața? Spune-mi cine ești, nenorocitule! Cum pot să cred tot ceea ce îmi spui?

— Dacă erai atentă, înțelegeai că te monitorizez din noaptea aia, spune el, cu un zâmbet abia vizibil în colțul buzelor. N-a fost greu să-ți aflu povestea. Ești o legendă locală. Peste tot numai despre tine se vorbește!

Își potrivește postura pe bancă și mă măsoară din cap până în picioare, apoi continuă:

— N-am mai văzut o puștoaică așa ca tine. Șaizeci de kilograme de furie pură și o dârzenie care sfidează rațiunea. Mă privește de parcă ar fi mândru de mine, apoi continuă:

—Am antrenat bărbați toată viața mea. Unii cădeau la primul pumn, alții renunțau când abia simțeau durerea. Tu încasezi lovitură după lovitură de un an întreg și nu scoți un geamăt. Douăzeci de kilometri de alergare în fiecare dimineață. Note maxime la școală. Iar noaptea... bătăi și haos. Și peste toate astea, fumezi ca un soldat în tranșee.

— Ce altceva mai știi? spun, simțind cum îmi pierd controlul. Știi și... ce s-a întâmplat acum, naiba mai știe câte nopți?

El tace. Tăcerea lui e o confirmare ce îmi îngheață până și sângele.

Nu mai gândesc. Mă arunc spre el și îi izbesc un pumn direct în bărbie. Lovitura răsună puternic. El abia ce înclină capul, preluând impactul fără să se clintească. Nici măcar nu încearcă să blocheze atacul. Își trece limba peste interiorul obrazului, apoi își șterge picătura de sânge ce-i curge din buză cu o nepăsare care mă scoate din minți.

— Impulsivă, rostește el calm, zâmbind. Ăsta e singurul tău defect major.

— Unde erai?! urlu, cu vocea spartă de ură. Unde erai când aveam nevoie de o umbră?! Te-ai uitat cum mă distrug doar ca să-mi testezi limitele?!

— Eram ocupat să-i neutralizez pe cei doi polițiști care așteptau ca să-ți mai aplice o corecție, spune el, iar vocea îi coboară încet. Când m-am întors la bază, totul se terminase. Am vrut să intervin, dar...

— Dar ce?! Urlu furioasă, făcând un pas către el.

— Trebuia să văd dacă ai resursele interne să supraviețuiești. Mi-ai trecut toate testele, Cataleya.

— Ești un psihopat! Îl împing cu ambele palme în piept, dar omul nu se mișcă niciun centimetru. Ai stat și te-ai uitat cum sunt distrusă doar ca să mă recrutezi în vreun joc bolnav?! Pleacă acum! spun, cuvintele

scăpându-mi printre dinții încleștați, în timp ce mâinile îmi tremură de furie. Pleacă înainte să pun mâna pe vreo armă de-a ta și să spulber totul... începând cu mine!

El își înclină capul, privindu-mă cu o răbdare înspăimântătoare:

— Manevrarea unei arme necesită mai mult decât furie, fetițo, spune el, râzând de parcă tocmai aș fi spus cea mai mare glumă. Necesită sânge rece și, mai presus de toate, capacitatea de a ucide fără ezitare. Când apeși pe trăgaci, trebuie să fii pregătită să porți pe conștiință o viață.

— Nu-mi mai spune *„fetițo”*! mârâi printre dinți deja nervoasă. Nu sunt *„fata ta”*!

Oftează scurt și-și trece o mână prin părul grizonat. Prezența lui devine dintr-o dată masivă, strivitoare, parcă deja sătul de izbucnirea mea.

— Numele meu este Angel Vaschez. Fost general FBI, în prezent fondator al unei organizații private, *La Liga*. Vânăm mizeriile pe care legea le protejează: carteluri, rețele de trafic, spălare de bani și mafie. Cadrele noastre vechi se retrag. Recrutăm resurse noi. Oameni capabili să sacrifice totul, pentru succesul misiunilor.

Mă privește fix, fără nicio urmă de ironie. Pentru prima dată, expresia lui devine complet serioasă.

— Ești un diamant neșlefuit, Cataleya. Ai o rezistență fizică și psihică pe care n-am mai întâlnit-o la vârsta ta. Vreau să vii cu mine. Ești cel mai potrivit om pentru a ne ajuta.

Scot un râs scurt, amar:

— Și ce presupune asta? Să devin o marionetă? Să renunț la viața mea?

— Ce viață? întreabă el rece, tăindu-mi orice urmă de iluzie. Nu mai ai nicio viață aici. Baza noastră principală este în Chicago. Acolo se duce adevăratul război. Îți oferim tot ce ai pierdut și mai mult de atât: o identitate nouă, protecție, facultate, un transfer la una dintre cele mai bune echipe de baschet din Chicago, acces la cele mai bune săli și antrenori, bani și resurse nelimitate. Vei avea tot ce îți trebuie ca să-ți construiești din nou viitorul. În schimb, te voi antrena să devii o armă. Una pe care nimeni nu va mai putea să o distrugă.

Îl privesc câteva secunde, încercând să-mi dau seama dacă oferta lui este reală sau doar o altă capcană. O parte din mine vrea să râdă, să-i spună că este nebun. Cealaltă începe, împotriva voinței mele, să se întrebe cum ar fi să plec. Să las totul în urmă. Să-mi construiesc o viață în care nimeni să nu mă mai poată privi ca pe o victimă.

— Și dacă refuz?

Un zâmbet aproape imperceptibil îi atinge colțul buzelor.

— Atunci te întorci la viața pe care ai avut-o înainte. Dacă o mai poți numi viață. Te întorci în același oraș, pe aceeași bancă, cu aceleași amintiri care te vor urmări în fiecare noapte. Poți continua să te întrebi de ce nu ai fost suficient de puternică să împiedici ceea ce s-a întâmplat. Sau poți face ceva cu furia asta. Eu îți ofer șansa să o transformi în putere.

Cuvintele lui mă lovesc ca un val de apă înghețată. Îmi privesc mâinile care tremură, apoi ridic ochii spre omul din fața mea. Nu știu ce mă sperie mai tare: ideea de a pleca sau faptul că, pentru prima dată după mult timp, o parte din mine își dorește să spună da.

— Dacă merg la Chicago... va trebui să renunț la orice urmă de umanitate?

— Nu. Va trebui doar să înveți când să ți-o permiți, spune Angel. În lumea în care vei intra, trebuie să faci tot ce este necesar ca să supraviețuiești și să-ți îndeplinești misiunea. Există un lucru pe care nu vreau să-l faci niciodată: să te îndrăgostești. Dragostea, în lumea noastră, nu este o slăbiciune pe care ți-o poți permite. Este o condamnare la moarte. Te face vulnerabilă, îți întunecă judecata și le oferă celorlalți o armă împotriva ta. Ai fost slabă o dată. Nu-ți mai poți permite să repeți aceeași greșeală.

Îmi strâng pumnii până când unghiile îmi pătrund în carne. Cuvintele lui ating un loc pe care credeam că l-am îngropat definitiv.

— N-o să se întâmple. Inima mea e deja moartă. N-are ce să se mai repare.

Angel schițează un zâmbet satisfăcut:

— Asta voiam să aud. Acum haide. Mașina deja ne așteaptă în parcare.

Pășesc în urma lui spre marginea pustie a parcului, tăcută ca o fantomă. În urma mea rămâne tot ce am fost, iar în față mă așteaptă o viață despre care nu știu încă dacă mă va salva sau mă va distruge.

În mijlocul parcării abandonate așteaptă un Mercedes-Maybach Clasa S, complet negru, cu geamurile atât de fumurii, încât pare o prelungire a nopții. Angel apasă pe cheie, iar farurile mașinii spintecă bezna pentru o fracțiune de secundă. Îmi deschide portiera din spate, iar mirosul fin de piele scumpă și parfum mă învăluie imediat. Interiorul din piele crem, impecabil și strălucirea rece a ecranelor digitale contrastează puternic cu mizeria și sângele care încă îmi îmbibă sufletul.

Mă urc, iar scaunul moale mă înghite aproape instantaneu. Angel se așază la volan, nu pornește motorul. Își potrivește oglinda și mă fixează pentru o

clipă prin reflexia ei, apoi apasă un comutator ascuns în consolă. Un compartiment îngust din bord se deschide lin, însoțit de un zumzet abia perceptibil. Scoate o cutie neagră, mată, prevăzută cu un sigiliu magnetic, și mi-o întinde peste cotieră.

O iau fără să clipesc. Deschid capacul, iar înăuntru găsesc un telefon de ultimă generație, așezat perfect în interiorul cutiei.

— Ce presupune asta? întreb, măsurând aparatul cu o suspiciune veninoasă.

— Legătura ta directă cu mine și cu cei din *La Liga*, rostește Angel, iar vocea lui sună mai degrabă a comandă decât a sfat. Dispozitivul pe care îl folosești acum este compromis. Conține amprenta ta digitală, locații salvate și vulnerabilități pe care dușmanii le-ar putea folosi oricând împotriva ta. Scoate-l. Din clipa asta, este mort.

Își lasă privirea asupra mea pentru câteva secunde, apoi adaugă, pe un ton rece:

— Îngroapă-ți trecutul chiar acum, Cataleya, dacă vrei ca viitorul să nu te îngroape pe tine.

Ies din mașină. Îmi scot vechiul telefon, singurul lucru pe care mi l-am cumpărat din banii munciți ai părinților mei și îl izbesc cu toată forța care mi-a mai rămas de zidul din beton al clădirii de *vis-à-vis*. Telefonul se face țăndări la impact, bucățile împrăștiindu-se pe asfalt.

Rămân câteva secunde nemișcată, privind fragmentele de sticlă și plastic de la picioarele mele. Pentru prima dată, gestul nu mi se pare doar distrugere. Pare un punct final.

Mă urc înapoi în mașină.

Zece minute mai târziu, aceasta oprește în fața casei în care locuiesc cu chirie împreună cu colegele mele.

— Curaj, Cataleya, spune Angel, așezându-și o mână grea pe umărul meu. De azi vei deveni un alt om. Fă un duș, mănâncă și mergi la școală ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Lasă-i pe cei doi mizerabili să creadă că au câștigat. Iar când va veni timpul...

— Când va veni timpul, îi voi distruge eu însămi, îl întrerup, cu vocea devenită de piatră. Nu îndrăzni să te atingi de ei, Angel. Sunt ai mei.

Angel mă privește lung, iar în ochii lui negri se aprinde o sclipire rece. Nu este nici urmă de mândrie părintească în privirea lui. Este satisfacția rece a unui om care știe că tocmai a găsit ceea ce căuta.

— Niciodată să nu-ți pierzi foamea asta de sânge, Cataleya, rostește el pe un ton coborât, care umple spațiul îmbrăcat în piele scumpă al mașinii. Dar învață să o controlezi. În lumea în care te duc, furia oarbă te îngroapă. Furia stăpânită... te face regină.

Nu-i mai răspund. Cuvintele mi s-au terminat de mult, arse de alcool, nicotină și ură. Îi arunc o ultimă privire tăioasă, îmi strâng degetele în jurul noului telefon și împing portiera grea a Maybach-ului.

Aerul înghețat al nopții îmi taie respirația de îndată ce picioarele îmi ating asfaltul. În spatele meu, aud zgomotul înfundat al mașinii care demarează lent și dispare în ceața groasă ce plutește peste stradă. Rămân o secundă pe trotuar, complet singură, ascultând tăcerea apăsătoare a cartierului adormit.

Pășesc spre căsuța închiriată cu pași grei, purtând după mine fiecare durere, fiecare os care mă doare și fiecare amintire mizerabilă a ultimelor nopți. Fiecare treaptă din lemn a verandei scârțâie sub greutatea mea de parcă ar vrea să mă trădeze. Bag cheia în broască cu mâini amorțite, răsucesc de două ori și mă strecor înăuntru ca o umbră.

Casa miroase a lavandă și a viață normală. Parfumul colegelor mele de cameră, puștoaice care visează la examene și băieți din liceu, complet străine de iadul în care m-am prăbușit eu. Înaintez pe coridorul întunecat fără să fac niciun zgomot, ferindu-mă de scândurile care trosnesc. Intru în baia mică de la capătul holului și răsucesc cheia în broască. Sunetul sec al mecanismului îmi oferă, pentru câteva clipe, iluzia siguranței.

Mă sprijin cu spatele de ușa din lemn și las capul să cadă pe suprafața rece. Închid ochii. Abia acum, când nu mai trebuie să mă prefac puternică, corpul începe să-mi tremure violent. Este reacția întârziată la șoc, la alcoolul care își pierde treptat efectul și la presiunea tuturor lucrurilor pe care le-am trăit. Mă dezbrac lent, aproape mecanic. Hainele îmbibate de fum, vodcă ieftină și transpirație rece cad pe gresie, ca o piele moartă de care trebuie să mă desprind.

Intru în cabina de duș și dau apa caldă la maximum. Primele șuvoaie îmi lovesc umerii și spatele, umplând baia de aburi. Un oftat adânc, sfâșietor, îmi scapă din piept. Temperatura ridicată îmi înroșește pielea, dar nu mă retrag. Las apa să curgă peste mine, dorindu-mi să poată lua cu ea tot ce s-a lipit de sufletul meu în ultimele ore: frica, neputința, rușinea și sângele închegat de pe degete. Îmi frec pielea până când devine sensibilă, aproape dureroasă, ca și cum aș putea șterge astfel urmele acelei nopți.

Rămân mult timp sub jet, fără să mă mișc, până când închid în cele din urmă robinetul. Mă înfășor într-un prosop și șterg cu palma stratul gros de abur de pe oglindă. O imagine străină mă privește din sticlă.

Fata de dinainte, baschetbalista cu visuri mari și zâmbetul curat, a dispărut. În locul ei stă o figură palidă, cu cearcăne adânci și ochi albaștri transformați în două bucăți de gheață. Îmi lipesc palmele de marginea rece a chiuvetei și mă aplec spre propria reflexie, privindu-mă drept în pupile.

— *Doamne...* șoptesc în liniștea băii, iar vocea îmi este doar o dâră de aer răgușit. *Iartă-mă pentru ceea ce urmează să devin.*

Mă îndrept de spate, trag aer în plămâni până când coastele mă dor și îmi încleștez maxilarul.

— *Promit că voi fi un soldat. Iar dacă pentru asta va trebui să calc peste cadavre... așa să fie.*

Inspir adânc aerul cald. Nu mai există cale de întoarcere. Sunt gata să ard totul și să renasc din cenușă.

Capitolul 2

Max

„Coroana nu înseamnă doar glorie, ci și povara ce o însoțește.”

Îmi descarc toată furia pe obiectele împrăștiate de pe birou. Dosare, pixuri, pahare, tot ce îmi iese în cale este aruncat fără milă, izbindu-se de pereți sau spărgându-se cu un zgomot surd. De parcă ele ar purta vina pentru haosul care îmi macină mintea. Pumnul meu izbește cu o forță necontrolată lemnul masiv, iar durerea care îmi străbate încheietura este mult prea neînsemnată ca să mă facă să mă opresc.

Nimic nu mă poate calma acum. Trădarea nu înseamnă doar o abatere. Trădarea este o molimă.

De câteva zile, de când am aflat că în sânul organizației noastre s-a strecurat un trădător, biroul acesta a devenit singurul loc în care mai exist. Dorm prea puțin, mănânc și mai puțin, iar fiecare fișier pe care îl răsfoiesc mă aduce înapoi la același gând obsesiv: cine dracului are îndrăzneala să muște mâna care l-a hrănit și *Familia* care l-a protejat?

În lumea noastră, trădarea dictează un sfârșit lent, chinuitor și lipsit de orice urmă de demnitate. Înseamnă să pierzi tot ce ai fost înainte să-ți pierzi

viața. Iar cei care fac greșeala de a-și vinde *Omertà*[1] vor înfrunta mânia noastră. Niciunul nu scapă nepedepsit.

De când am preluat conducerea *Familiei*, totul părea să meargă perfect, dar liniștea aceasta mi s-a părut suspectă încă de la început. Au apărut atacuri sistematice asupra transporturilor noastre de arme. Sume considerabile au fost furate, lăsând o gaură adâncă în bugetul nostru. Nimic nu rămâne nerezolvat sub mandatul meu, fiecare mișcare trebuie gândită cu minuțiozitate. Pentru că, în lumea aceasta, o singură decizie greșită te poate distruge definitiv.

Când fratele meu mai mare, Joseph, a decis să renunțe la locul său de lider pentru a-și dedica viața soției sale, Angela, întreaga moștenire mi-a căzut brutal în brațe.

Într-o singură clipă, viața mea s-a schimbat radical, nu mă așteptam ca cineva să-mi înțeleagă lupta interioară. Poate că nu eram la fel de calculat ca Joseph, dar eram perfect conștient de ce înseamnă să conduci un imperiu ca al nostru. El fusese capul limpede, omul care organiza totul cu o precizie de ceas elvețian. Eu eram cel care se ocupa de murdărie, de acele treburi despre care nu se vorbește în saloane elegante, de înfruntările sângeroase care te schimbă pentru totdeauna.

Alături de Antonio, singurul om căruia i-aș încredința spatele într-o cameră plină de călăi, am pierdut nenumărate nopți pe străzile acestui oraș, iar fiecare dintre ele mi-a întărit hotărârea. Numele noastre deveniseră deja o legendă întunecată în adâncurile lui. Nu erau rostite cu voce tare. Se șopteau cu frică. Și era suficient. Cluburile ne

[1] *Omertà - Codul Omertà, Legea Tăcerii*

aparțineau, iar fiecare om care le trecea pragul înțelegea că puterea avea un singur stăpân.

În lumea noastră, reputația ucide înaintea glonțului. Cluburile erau doar o fațadă, o piesă neînsemnată din imperiul pe care îl construisem, iar cei care îndrăzneau să ne stea în cale știau că aveau o singură alegere: respect absolut sau mormânt.

Antonio, sau Tony, cum îl știe toată lumea, este prietenul meu din copilărie. Omul pe care mă pot baza în orice secundă. Fiul mâinii drepte a tatălui meu a fost întotdeauna mai mult decât un prieten; l-am considerat parte din familie. Avem aceeași vârstă și am crescut împreună, împărțind atât victoriile, cât și cele mai murdare lupte. Este neînduplecat, ascunzând o forță brută sub un exterior înșelător de calm. Dar când își arată colții, toată lumea știe că mila nu mai există. Este un maestru al cuțitelor, iar fiecare mișcare a lui este rapidă și precisă. Curajul nu-i cunoaște limite, iar cruzimea lui a devenit deja o poveste pe care orașul o spune în șoaptă. Cei care au ghinionul să ajungă în fața lui știu că o moarte rapidă ar fi, de fapt, un privilegiu față de ceea ce îi așteaptă.

Tortura lui nu durează niciodată mai mult de cinci minute, fiecare secundă din acele minute este un infern. Iar toată lumea știe că nu se oprește până nu obține ceea ce vrea.

Am încredere în el mai mult decât în oricine altcineva. Împreună suntem o forță de neoprit, două simboluri vii ale răzbunării, ale legilor nescrise și ale unui cod de onoare care nu poate fi încălcat fără consecințe fatale.

Acum, organizația este în mâinile mele și nimic nu-mi va sta în cale. Trădătorii vor plăti, iar fiecare decizie pe care o iau va fi calculată, așa cum m-a învățat fratele meu. *Familia* va supraviețui. Voi călca

peste cadavre și voi sacrifica tot ceea ce este necesar pentru a deveni un lider demn.

— La dracu'! Răcnetul îmi scapă printre dinții încleștați, ca un mârâit gros, încărcat de o furie care spulberă tăcerea din încăpere. Nervii îmi sunt întinși ca niște cabluri de oțel pe cale să cedeze, iar sângele îmi pulsează puternic în tâmple.

Am nevoie să depistez mizeria asta și să-i pun capăt. Să închid breșa înainte ca întreaga noastră structură să se prăbușească.

Mă las încet pe spate în fotoliul masiv, care scârțâie sub greutatea mea, și trag aer în plămâni, forțându-mă să-mi recapăt autocontrolul. Închid ochii pentru o fracțiune de secundă și încep să derulez metodic, cu precizie, fiecare nume din rețea. Consilierii de rang înalt care ne cunosc mișcările, polițiștii cumpărați care ne asigură trecerea și transportatorii care ne mânuiesc marfa. Deschid ochii, iar privirea mi se oprește asupra fișelor a doi polițiști tineri, racolați recent sub aripa noastră. Un fior de suspiciune îmi străbate șira spinării.

Pun mâna pe telefon și îl sun pe Antonio. Răspunde la al doilea apel cu o voce sacadată care trădează clar că tocmai i-am întrerupt o partidă sălbatică. Din telefon se aude un foșnet scurt de așternuturi, urmat de un oftat greu și de un râs gros. Tony nici măcar nu se obosește să-și regleze respirația:

— Sper că motivul pentru care mă deranjezi la ora asta e de ordinul sutelor de mii de dolari, Max, rostește el, iar în voce i se simte un amuzament întunecat, aproape cinic. Altfel, tocmai ai întrerupt o partidă sângeroasă cu blonda din fața mea... și-ți garantez că mai avea doar câteva secunde până să cedeze de tot, frățioare.

— Este un motiv al dracului de bun, frățioare! îi răspund pe un ton rece. În timp ce tu îți pierzi timpul cu toate femeile din Chicago, alții mai și muncesc. Tocmai am descoperit ceva ce îmi dă serios de gândit. Te aștept la *Discovery* în cel mai scurt timp posibil, ca să începem verificările.

— Atunci lasă-mă să o termin pe domnișoara asta nerăbdătoare. Nu vreau să-mi stric reputația de *gigolo*. Ajung la tine cât ai zice pește, frățioare!

De la celălalt capăt se aude un râs scurt, urmat de o replică pe care aleg să o ignor. Închid telefonul și înghit în sec la gândul că, în sfârșit, s-ar putea să fi dat de urma trădătorilor. Mă gândesc la ce îi așteaptă, ținând cont de pagubele pe care le-au provocat, fără să mai pun la socoteală nervii și stresul acumulat în ultimele săptămâni. Un zâmbet diabolic îmi arcuiește colțul gurii când mi-l imaginez pe Tony și metodele lui maniacale de răzbunare. Câtă plăcere va avea nebunul să se răzbune pentru toate nopțile nedormite și pentru stresul la care am fost supuși!

Ajung la clubul *Discovery* cu puțin înainte de miezul nopții, iar la scurt timp apare și Tony. Orele trec greu în timp ce analizăm situația celor doi recruți din poliție. Ajungem la concluzia că sunt singurii capabili să-și calce cuvântul, ceilalți dovedindu-și devotamentul de prea multe ori. Antonio e deja îmbătat de furie. Își stăpânește cu greu dorința de a merge peste ei pentru dulcea tortură pe care vrea să le-o aplice.

Eu deja îmi imaginez agonia la care vor fi supuși, mai ales vreau să aflu motivul pentru care m-au trădat, fiindcă toți oamenii noștri sunt bine recompensați.

Stabilim că cel mai simplu este să-i chemăm la o întâlnire pe toți generalii organizației din Chicago și pe polițiștii infiltrați, sub pretextul unei instruiri privind noul transport de arme ce va sosi peste două zile.

Transportul trebuie introdus în oraș, împărțit și trimis tuturor capilor din marile orașe pentru distribuție. Este unul vital, având în vedere ultimele pierderi, iar cumpărătorii au început deja să fie suspicioși în privința noului *Capo*. Ca și cum n-aș fi capabil să duc la bun sfârșit ceea ce tatăl și fratele meu făceau fără probleme. E o chestiune de respect și de încredere pe care trebuie să o gestionez cu responsabilitate maximă.

— Cel mai bine ar fi să ne întâlnim la depozitul de la periferie, spune Tony zâmbind ironic. Știi de ce, nu?

Îmi face cu ochiul, iar fața îi e străbătută de un rânjet fioros.

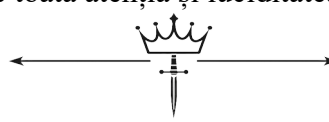
— Mă gândesc doar, *fratello*! Să fie oare pentru faptul că acolo se află camera ta preferată de tortură?!

Rămân uimit de cât de meticulos și-a pregătit subsolul depozitului, propriul lui loc de joacă. Diferite tipuri de cuțite, macete, săbii, clești și alte instrumente menite să facă și un mort să învie și să vorbească.

— Dacă se dovedește că ei au trădat, moartea va fi un lux în comparație cu ce îi așteaptă! rostește el cu o încântare diabolică.

— Așa va fi. Acum, hai să anunțăm întâlnirea și să mergem acasă pentru câteva ore. Nu mi-am mai pus

capul pe pernă de nu mai știu când. Ceea ce urmează are nevoie de toată atenția și luciditatea noastră.

Ajung în fața conacului Santori și îmi parchez mașina preferată: ultimul model de Porsche 718 Cayman negru, personalizat după pofta inimii mele. Un motor boxer de 3,6 litri, supraalimentat, cu o sută de cai putere adăugați peste cei 500 din fabrică. Pielea crem, luxuriantă, din interior îți ia ochii, jantele din aliaj *Mahalia* de nouăsprezece *inch* strălucesc, iar sistemul audio e reglat pe acordurile grele ale unei simfonii întunecate, pe care o las să curgă în surdină atunci când am nevoie de concentrare.

Nimeni, în afară de Tony, n-a avut vreodată dreptul să-i atingă volanul sau să calce în ea. Mașina asta era sanctuarul meu, un teritoriu privat pe care refuzam să-l contaminez. Nicio femeie nu fusese vreodată destul de valoroasă încât să merite un loc pe scaunul din dreapta. Dacă aveam nevoie de o descărcare rapidă, lipsită de importanță, foloseam mașina lui Tony sau vreo cameră de club. Eu nu-mi amestecam niciodată spațiul personal cu plăcerile de o noapte. Pentru mine, sexul era o simplă tranzacție fiziologică. Câteva minute de eliberare brută, complet lipsite de atașament.

Ies din garaj și salut cu un gest scurt din cap paznicii din jurul conacului. Nu prea știu ce păzesc, din moment ce proprietatea e goală mai tot timpul. Părinții au hotărât să se retragă în Sicilia pentru a-și trăi bătrânețile în liniștea pe care și-o dorea mama mea.

Teresa Santori, deși născută în sânul mafiei, fiind fiica unui general renumit din New York, nu a suportat niciodată ceea ce tatăl nostru era obligat să facă. Având norocul să se îndrăgostească de omul căruia îi fusese promisă încă de la doisprezece ani, s-a căsătorit cu el șase ani mai târziu. Când tata a decis să se retragă, i-a predat ștafeta lui Joseph, primul născut, într-o ceremonie desfășurată chiar la conac, unde fratele meu a depus jurământul de sânge, pe care îl țin minte și astăzi...

În urmă cu 8 ani...

„Ritualul a început cu o liniște apăsătoare, ce părea să absoarbă orice zgomot. În sala mare, luminată doar de flacăra tremurătoare a câtorva candelabre, capii mafiei stăteau în cerc, privindu-l pe Joseph cu ochi grei. În aer plutea un miros de ceară arsă, amestecat cu parfumul lemnului vechi. Pe masa lungă din lemn zăcea maceta familiei noastre, o lamă veche, ciobită pe alocuri, dar lustruită până la perfecțiune.

— Joseph Santori, ești pregătit să îți legi viața de această Familie? a întrebat Capo di tutti capi cu o voce tăioasă.

Joseph a înclinat capul fără ezitare. Nu era frică pe chipul lui, ci doar o hotărâre rece. Unul dintre generali i-a întins foaia cu legile Omerta. În timp ce citea fiecare jurământ, ecoul cuvintelor lui răsuna în pereții groși. Când jurămintele s-au încheiat, Joseph a apucat mânerul rece al armei, și-a desfăcut cămașa și a trasat o linie adâncă de sânge peste piept, direct deasupra inimii.

La final, acul și cerneala neagră au trasat conturul sabiei și cuvântul ONORE direct peste rana

sângerândă. Sângele și cerneala s-au amestecat într-un sigiliu sacru.

— Ești șeful nostru acum, Joseph Santori. Onoarea ta este onoarea noastră. Trădează și vei cunoaște adevărata putere a sabiei! au rostit capii într-un singur glas: ONORE SOPRA TUTTO."

Toți am fost surprinși când, cinci ani mai târziu, fratele meu a hotărât să se retragă și să plece cu soția lui în Italia. Deși nu se mai auzise de așa ceva, tata a cedat la insistențele mamei. Așa că mi-a venit mie pe tavă rolul de *El Capo*. Deși îmi era foarte bine cu viața mea nebună și fără responsabilități alături de Tony. Jurământul meu oficial nu a fost depus încă, urmează să fie făcut odată ce dovedesc că sunt pe deplin demn de el.

Deschid ușa masivă din lemn de stejar, împingând-o tăcut cu umărul, fără să ating clanța. Silențios, ca o umbră ce se întoarce în propriul bârlog. Îmi smulg sacoul de pe umeri și îl arunc pe canapeaua din salon.

Sunt conștient că Maria, bătrâna mea de suflet și singurul om care încă îndrăznește să mă tragă de mânecă, va strânge din buze dimineață, mormăind că a crescut un monstru lipsit de maniere. Urc scările spre etaj cu pași grei, apăsați, desfăcându-mi cravata din mers și descheindu-mi cămașa îmbibată de miros de tutun. Le las pe amândouă să cadă pe gresia holului, fără să mă uit în urmă. Intru în dormitor, îmi scot pistoalele din hamuri și le așez pe noptieră, la îndemână. Instinctul nu doarme niciodată. Îmi arunc apoi pantofii din picioare.

Ajung în baie și las apa să curgă aproape clocotită. Când pășesc sub jetul fierbinte, carnea îmi devine roșie, am nevoie de arsura asta. Am nevoie să simt cum apa spală nu doar oboseala din oase, ci și amprenta invizibilă a sângelui vărsat în peste opt ani

de execuții. Ies din cabină, îmi înfășor prosopul peste șolduri și mă prăbușesc pe patul masiv, abandonându-mă unui somn greu, fără vise.

Mă trezesc dintr-un somn adânc, buimac, iar mâna îmi caută instinctiv arma de pe noptieră.

Urletele care străpung liniștea conacului sunt suficient de crude cât să trezească și morții din groapă. Îmi ridic capul greu și încerc să mă obișnuiesc cu lumina orbitoare. Bunicuța mea firavă înjură când în italiană, când în engleză, adunând dezastrul lăsat în urmă de mine:

— *Dio mio*[1], Max! Așa te-am crescut eu pe tine?! Așa se comportă băiatul pe care l-am învățat toate regulile de conduită? Așa îți trebuie, Maria, dacă l-ai cocoloșit pe mezinul familiei, pe drăcușorul ăsta brunet cu ochi albaștri de care se țineau numai problemele! Acum stai și adună după el și la douăzeci și șase de ani! Și pentru Dumnezeu, Max, pune ceva pe tine! Nu sta așa despuiat în fața mea, că nu mai ai cinci ani!

— *Buongiorno, nonna*[2]*!* Și eu te iubesc nespus!

— Da, cum să nu! De parcă mie îmi mai arde de povești de iubire la vârsta mea, când trebuie să strâng după leneși ca tine! Nici să nu te aud, Max! Cine crezi că o să aibă răbdare cu tine dacă te porți în halul ăsta?! Nicio femeie cu mintea la ea! Ești copilul meu iubit, dar uneori îmi ridici tensiunea până la limita la care o să mă trimiți direct în lumea celor drepți!

[1] *Dio mio* - Dumnezeule (trad. din lb. it.)
[2] *Buongiorno, nonna!* - Bună dimineața, bunico! (trad. din lb. it.)

— Una care să aibă suficientă răbdare cu mine, râd eu și îi fac cu ochiul. Chiar sunt în căutare, *nonna*. Am auzit că există câteva candidate care s-ar putea să fie dispuse să-și asume riscul.

— Nici să nu te gândești să-mi aduci acasă vreo adolescentă fără minte, că te torturez cu mâna mea! Mi-ar plăcea să zburde prin casă câțiva drăcușori ca tine cât încă mai pot umbla, dar ține minte, *tesoro*[1]: alege pe cineva mai apropiat de vârsta ta și cel mai important, să fii îndrăgostit, copile!

— Da, da, îndrăgostit! Asta e ceva la care mă gândesc în permanență, râd eu cu gura până la urechi.

Nonna îmi aruncă în cap hainele abia adunate, înjurând de mama focului:

— O să vezi tu, copile, cum îți joacă soarta feste! Nici nu știi când te prinde în mreje și atunci vedem noi cine mai râde!

Ia brațul de haine și iese din cameră, râzând singură.

Mă ridic, fac un duș rapid și îmi aleg un costum închis la culoare și o cămașă neagră. Îmi verific telefonul: două apeluri pierdute și un mesaj de la Tony:

„Hei, șefu', e nevoie de tine! Ridică-ți fundul ăla leneș din pat! Am două blonde dispuse să te trezească.

P.S.: Una cred că e secretara ta!"

Plin de draci, îl sun, pregătit să urlu la el:

— Ce naiba n-ai înțeles când ți-am spus să nu te atingi de fetele din birou?! Niciodată nu amestecăm serviciul cu plăcerea, Tony! Sunt atâtea târfe în orașul ăsta și tu tocmai de secretara mea te-ai găsit să te lipești?

[1] *tesoro* - comoară (trad. din lb. it.)

— Hei, stai! Nu am zis că am atins-o, doar că aș vrea! Tu ești vinovat că angajezi numai bunăciuni. Ar trebui pusă o pancartă pe spatele ei cu „Nu atingeți!”. Sau lasă-mă să mă bucur de picioarele alea lungi... Eu nu țin la regulile tale stupide!

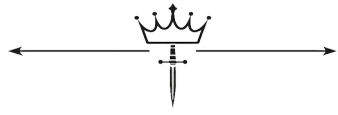
— Ajung în douăzeci de minute. Până atunci, ține labele departe de ea! E o fată muncitoare, lucrează pentru *Familia* de peste cinci ani. Dacă sunt nevoit să o dau afară din cauză că nu-ți poți ține pantalonii pe tine, te omor! Du-te și eliberează-te până ajung, cretinule!

Închid fără să-i dau dreptul la replică și cobor în bucătărie. Mirosul îmbietor de omletă cu șuncă prăjită și clătite cu sirop de arțar umple aerul. Zâmbesc la silueta mică a Mariei. Îmi amintesc cum plângea când părinții mei au plecat în Italia, refuzând să mă lase singur:

„Cine va avea grijă de copilul pe care l-am crescut ca pe al meu? Cine îi va pregăti mâncarea exact așa cum îi place? Cine o să-i aducă cafeaua înainte să apuce s-o ceară? Cine o să-i amintească să mănânce atunci când uită cu orele?”

Am auzit-o plângându-se mamei mele, care a fost bucuroasă că rămâne în viața mea o femeie de încredere.

— *Grazie, nonna!*[1] îi spun, sărutându-i fruntea înainte să mănânc în grabă.

O jumătate de oră mai târziu, pășesc în turnul de sticlă și oțel care domină centrul orașului. Un gigant de cincizeci de etaje, pe a cărui fațadă rece este

[1] *Grazie, nonna!* - Mulțumesc, bunico! (trad. din lb. it.)

gravat, cu litere masive de bronz, numele imperiului nostru vizibil: *Black Titan Security*.

Primele patruzeci și opt de etaje oferă servicii legale de protecție, gardă de corp și consultanță de risc pentru elitele din întreaga lume. Ultimele două etaje însă, accesibile doar cu un card magnetic criptat și o scanare de amprentă, reprezintă creierul operațional al *Familiei* Santori. Acoperirea perfectă pentru tot ce se mișcă în umbră.

Când ușile din sticlă mată ale liftului privat se deschid la etajul patruzeci și nouă, îl văd pe nebun cocoțat direct pe marginea biroului Ninei, secretara mea. Când mă vede, răsuflă ușurată.

— În birou, urgent! îi ordon lui Tony. Nina, te rog să-l ierți pe bădăran. Îți promit că mâine îți umple biroul cu flori!

— Nu e nicio problemă, șefu'! Domnul Antonio a fost un gentleman, râde ea ușor.

— Pentru ce m-ai trădat?! strigă acesta după ea. Data viitoare trecem direct la subiect!

Îl trag pe Tony în birou înainte să continue. Ceva nu-mi miroase a bine în tachinările dintre ei din ultimele zile, dar îi las în pace, momentan.

— Bun, trecem peste discuțiile de cățel în călduri. Ai organizat întâlnirea din seara asta? întreb, așezându-mă la birou.

— Da, domnu' serios! Toată lumea a confirmat prezența la ora douăzeci, la depozit. Ceva cerințe speciale, șefu'? Niște dansatoare, ceva? Zău că ești mai rău decât un moșneag senil! De când nu te-ai mai dezlănțuit în patul unei femei?

— De trei zile, bădăranule! Pentru că cineva mai și gândește cu capul de pe umeri și muncește pentru binele *Familiei*! Așa că lasă-mă pe mine să mă îngrijesc de viața mea personală.

— Da' să trăiți! Zici că ești în linia întâi în Al Doilea Război Mondial! Ne vedem diseară la optsprezece să mergem la depozit. Demascăm nemernicii, *El Capo* intră în acțiune și tranșăm trădătorii ca pe porci!

Se înserează deja când ajungem în fața depozitului de la periferie. Parcarea e plină de mașini scumpe. Un sentiment apăsător îmi dă furnicături pe șira spinării, dar nu las nimic să se vadă.

Pășesc în sală alături de Tony. Tăcerea noastră oprește forfota. Capii rețelei se ridică și ne salută cu respect. Generalii își pleacă capetele, iar polițiștii infiltrați din colț își opresc râsetele zgomotoase și ne privesc cu o vigilență temătoare.

— *El Capo*, șoptește unul dintre veterani.

Scanăm încăperea. Le fac semn să se apropie de masa centrală:

— Să ne așezăm! rostesc pe un ton rece și autoritar. Avem lucruri importante de discutat. Ne-am adunat pentru a pune la punct noul transport de arme, care va ajunge mâine noapte. Având în vedere ultimele eșecuri, rolul fiecăruia va fi stabilit clar. Greșelile nu vor fi tolerate! Generalii din Chicago garantează depozitarea, ceilalți distribuția în marile orașe, iar polițiștii se asigură că traseele rămân libere. Indiferent cine trebuie să moară sau să trăiască, totul trebuie să meargă șnur! S-a înțeles?!

— Da, *El Capo*! răsună vocile în cor.

— Acum, încă un lucru, continui eu, făcând câțiva pași în față. Care este locația exactă în care a dispărut ultimul transport?

— În Austin, șefu', la prima benzinărie, răspunde un bărbat din spatele mulțimii. Parcă erau așteptați!

— Bravo! Au fost așteptați! Bat din palme, iar ecoul lor în hala de ciment taie aerul ca o ghilotină. De unde știau traseul? Cine dracului a organizat escorta?

— Poliția, *El Capo*... S-a vrut o escortă redusă, să nu bată la ochi.

— Cine e responsabil de zona aceea? Pas în față! ordon eu, iar vocea îmi coboară într-un registru atât de puternic, încât până și veteranii din încăpere își îndreaptă spatele.

Un polițist de vreo cincizeci de ani, cu păr grizonat și ochi negri, părăsește grupul cu pași ezitanți. Un fost om de încredere al tatălui meu. Îi susțin privirea fără să clipesc.

— Explică... îl îndemn, cu vocea puțin mai calmă.

— *El Capo*, instrucțiunile au fost clare! Am pus mai puțini oameni în camion, însă șoselele erau împânzite de ai noștri. Când am aflat de jaf... mi-a dat cu virgulă. Ceva nu miroase a bine!

— Cui i-ai dat ordinele direct? intervine Tony, rotind absent un cuțit printre degete.

— Noilor recruți din poliție... celor doi din spatele meu, răspunde bărbatul, arătând spre cei doi tineri polițiști care deja tremură din toate încheieturile, galbeni ca ceara.

Pășesc încet spre ei. În încăpere se așterne o liniște de mormânt. Mă opresc la câțiva centimetri de primul puști, îl măsor din cap până în picioare și fără avertisment, îi înfig degetele în gât. Îi strâng traheea cu forță, ridicându-l ușor pe vârfuri. Se zbate, apucându-mi încheietura cu ambele mâini, dar pumnul meu e o menghină de oțel.

— Voi doi... de ce ați schimbat ruta, băieților? șoptesc direct în fața lui, cu maxilarul atât de încleștat încât îmi simt măselele scrâșnind. Cum naiba să schimbați totul din mers la un transport de douăzeci de milioane de dolari?!

— A... așa am... înțeles noi... gâfâie el, cu ochii ieșiți din orbite de lipsa aerului.

Îi dau drumul brusc, iar el se prăbușește pe ciment, tușind violent și încercând să tragă aer în plămâni. În aceeași fracțiune de secundă, fără ca eu să fac vreun gest, Tony face un pas în față. Cu o mișcare fluidă și precisă, îl apucă pe puști de păr, îi trage capul pe spate și îi retează urechea stângă dintr-o singură tăietură scurtă și precisă. Sângele țâșnește pe ciment, iar urletele dezolante ale polițistului prăbușit umplu hala.

Celălalt recrut cade instantaneu în genunchi, tremurând violent și privind balta de sânge care se extinde spre el.

— *El Capo*! Te implor! urlă el printre suspine, cu palmele împreunate. Am o familie acasă... o soție, un copil mic! Jur pe Dumnezeu că nu s-a făcut din vina noastră!

— Vorbește, mizerie! urlă Tony, pășind deasupra lui, cu lama plină de sânge. Înainte să-ți smulg și ție limba din gură!

— Am fost obligați! scuipă el printre lacrimi și muci. Cei din *Bratva*! Ne-au amenințat familiile cu moartea dacă nu le dăm rutele! Și celelalte două transporturi... tot ei le-au jefuit! Aerul din hală devine greu, aproape nerespirabil.

— *Bratva*? rostesc eu, iar mâinile mi se închid în pumni. De când își bagă psihopații ăia nasul în afacerile mele? Răspundeți!

Un general veteran face un pas în fața grupului, cu chipul împietrit:

— Fiul cel mare, Vladislav Dragunov, a preluat conducerea rețelei din Chicago. E un maniac care nu are nevoie de motiv ca să ucidă. Susține că e răzbunare pentru moartea părinților lui, cu siguranță vrea doar să destabilizeze teritoriul.

— Așa e... confirmă polițistul din genunchi, privind fix podeaua. Au nevoie de arme... vor un război deschis...

Înainte să apuce să mai scoată o vorbă, Tony face o mișcare fulgerătoare. Lama cuțitului trece prin carnea gâtului trădătorului, de la o ureche la cealaltă, într-o execuție așa cum doar el știe. Sunetul de gâlgâit se oprește scurt, iar trupul se prăbușește inert peste prima baltă de sânge. Tony își îndreaptă spatele, își trece degetele pline de sânge peste lamă și îmi întinde mânerul din os, fixându-mă cu o privire întunecată. E invitația la ritual. Reafirmarea autorității supreme în fața oamenilor noștri.

Apuc mânerul rece. Pășesc peste cadavru, mă aplec deasupra celuilalt polițist, care încă se zvârcolește pe jos, strângându-și capul și, fără nicio ezitare, îi înfig lama adânc, vertical, direct în centrul pieptului. Bătăile inimii lui se opresc instantaneu sub presiunea oțelului. Îi susțin privirea împăienjenită până când lumina din ochii lui se stinge definitiv. Smulg cuțitul din carne cu o mișcare scurtă și mă îndrept de spate, privind mulțimea de capi și generali, care încremenise în tăcere.

— Ce s-a întâmplat în seara asta e singura lege pe care o recunoaște *Familia* Santori, rostesc eu, iar vocea îmi răsună ca o sentință peste cadavrele de la picioarele mele. Trădarea se plătește exclusiv cu viața. Fără derogări. Fără milă.

Las sângele cald să se prelingă de pe lamă, împroșcând cimentul cu stropi roșii.

— Fiți cu ochii în patru pe oamenii lui Dragunov. Îi lăsăm să creadă că suntem orbi, iar când vine momentul, le retezăm capul. Curățați mizeria asta. Faceți-i pe acești doi șobolani să dispară din registre ca și cum n-ar fi existat niciodată. Toată lumea înapoi la treabă.

Întoarcem spatele mulțimii și părăsim hala.

Afară, aerul rece al nopții mă izbește în față. Tony își scoate o batistă albă din bumbac, își șterge lama cuțitului și mâinile pătate, apoi aruncă pânza îmbibată de sânge direct într-un butoi din tablă ce arde la marginea aleii.

— Uau, rostește el, fluierând scurt. N-am curățat o mizerie atât de repede de pe vremea când bătrânul tău conducea organizația.

— Te-ai grăbit să-i tai gâtul primului, îi arunc o privire din profil în timp ce ne apropiem de mașină. De ce?

Tony își dă capul pe spate și lasă un râs gros, cinic, să-i scape din piept:

— Urăsc smiorcăielile. Când intri în jocul ăsta, îți asumi că sfârșitul vine la pachet cu un glonț sau o lamă. N-am răbdare pentru plângăcioși. Și în plus... mă grăbesc.

— Unde dracului te grăbești la ora asta?

— Hei, *Capo*! Mi-ai promis o noapte albă la *Discovery* dacă rezolvăm treaba curat! Nu fi trădător, că știi ce pățesc trădătorii, râde el, bătându-mă cu pumnul în umăr.

Îmi potrivesc jacheta, simțind cum adrenalina execuției se dizolvă treptat în sânge, iar pe buze îmi apare un zâmbet rece, întunecat.

— Atunci... *Discovery*, venim.